

дѣвойки да изливатъ чрѣзъ нея прилива отъ чувствата си и свѣжата поезия на младостта. И есенната меланхолия не фърля никаква сѣнка въ празника на тѣхнитѣ пѣющи сърдца. На тие дрипави, сиромашки създания, стигатъ нѣколко думи случайно уловени въ паметта имъ, за да огласятъ простора съ ликуването на жизнерадостното усѣщане на битието. — Критиката и мжчниятъ вкусъ сж печаленъ даръ на разочарованъ или прѣситений животъ. Стигатъ имъ нѣколко одърпани полски цвѣтенца, за да накичатъ съ вѣнецъ сиромашията си и надеждитѣ си... Колко малко трѣбва на младостта да бже щастлива и да искаже това!

Бой, бой искаме ний,
Да се боримъ съ врага злий...

Нѣколцина войника се задаватъ отъ циганската махала, за да минатъ по стария римски мостъ. Ратната пѣсенъ звучи грубо и свободно, прѣска нѣкакво усѣщане отъ здраве, сила и юнащина. Тази пѣсенъ е по-истинска. Двѣтѣ пѣсни веднага млъкватъ при самия мостъ и двѣтѣ млади дружини се сбиратъ. Момитѣ потъватъ срѣдъ марсовцитѣ, радостни кикотания, шеговни чуруликания, размѣшани съ дебели мжжки гласове: една минута неспокойната купчина оглашава прѣдвечерната тишина на полето, позлатена отъ единъ откраднатъ прѣзоблаченъ поздравъ на слънцето отъ върха на Люлинъ-Планина.

Отъ моста се раздѣлихъ. Хромата кокетка и другарката ѝ нѣмахъ вече киткитѣ си... Тѣ не пѣяхъ вече; но продължавахъ много пжти да се извърщатъ къмъ отминалитѣ юнаци, които може-би отнасяхъ заедно съ киткитѣ, и друго нѣщо отъ тѣхъ... Едно късче отъ сърдцето?...
Кой знай...